

THROUGH THE GRAPEVINE NOT STANDING / ALEXANDER VANTOURNHOUT

Woensdag 8 februari om 20u in de Schouwburg – Inleiding om 19u15 door Elie Agniel

De Voorstelling

'Through the Grapevine' is een eigenzinnige pas de deux tussen twee mannen. Performers Alexander Vantournhout en Axel Guérin tonen hun lichamen, ontdaan van elke franje.

De motor achter 'Through the Grapevine' zijn de verschillen tussen de lichamen van beide performers. Zo heeft Vantournhout een lang torso en een lange nek, maar is Guérin beduidend 'breder' in armwijdte. Wanneer de mannen naast elkaar staan, zijn ze precies even groot, maar zittend steekt Vantournhout een forse kop uit boven Guérin. Waar verschil is, is ruimte voor beweging en spel. Precies dat is het startpunt van 'Through the Grapevine'.

Ze zijn getraind maar zeker niet perfect en proberen ook niet te overtuigen met virtuoze bewegingen. Gaandweg botsen hun atletische lichamen op fysieke grenzen en door de bewegingen ontdekken ze zelf de sterktes en zwaktes van hun eigen specifieke lichaamsbouw.

De choreografie speelt met deze verschillende proporties en fysieke kracht. De performers zoeken met veel inspanning en concentratie samen naar balans, evenwicht en harmonie zonder daarbij ook humor te schuwen. Ze dagen elkaar uit en helpen elkaar, ze leiden afwisselend de dans.

'Through the Grapevine', de zevende voorstelling van Alexander Vantournhout, is zijn eerste échte duet en bouwt qua thematiek tot op zekere hoogte verder op 'ANECKXANDER' (2015). Het lichaam wordt opnieuw gepresenteerd in een zeer pure vorm en de voorstelling focust verder op het creatief, kinetisch potentieel van fysieke beperkingen, een thematiek die als rode draad doorheen zijn oeuvre terug te vinden is.

Uit een interview met Alexander Vantournhout

Klopt de indruk dat de idee van het lichaam als strijdwapen heeft plaatsgemaakt voor een idee van het lichaam als helper?

"Ik voel de laatste jaren inderdaad wel het verlangen om mijn lichaam te onderzoeken als middel tot communicatie, in plaats van als instrument van verzet. Dat is wellicht een reactie op hetgeen ik rondom mij zie. We zijn allemaal "walking heads" geworden, het grootste deel van de tijd negeren we ons lichaam gewoon. Aanraking is een bron van onbehagen geworden. Wist je dat de mens van alle diersoorten het minst van al de eigen soort aanraakt."

Als oorzaak van de vervreemding wijst Vantournhout naar de perfecte lichaamsbeelden die overal, van Instagram over de televisiereclame tot zelfs in de hedendaagse dans, opduiken.

"Die dominantie van de superieure lichamen is zeker ook in de danswereld doorgedrongen. Terwijl het juist de imperfectie, de afwijking is die me interesseert. Menselijke lichamen zijn uit zichzelf asymmetrisch, alleen al doordat ons hart en lever bijvoorbeeld aan een bepaalde kant van ons lichaam zitten. Het perfect symmetrische lichaam is een illusie."

“Wij denken in het Westen over het lichaam als een blokkendoos met componenten die stevig op elkaar zijn gemonteerd. Als een statisch zelfstandig ding. In Japan hebben ze het beter begrepen: daar zijn de gebouwen dynamisch, via een bamboesysteem, waardoor ze meebewegen wanneer de aarde trilt. Een lichaam is ook zo'n bouwwerk: wil het een relatie aangaan met een ander lichaam, moet het meeveren en dat betekent: zich afhankelijk maken van de ander.”

Uit: De Morgen, Evelyne Coussens

Pers

“Zoals steeds is Vantournhout's werk zo ingenieus dat het onmogelijk te beschrijven valt. Je kan alleen maar vol bewondering en concentratie naar de fenomenale fysieke intelligentie kijken die hier wordt tentoongespreid. (...) Onder die virtuositeit heeft het stuk ook een politieke dimensie. Omdat het evenwicht tussen het duo constant verschuift en nooit duidelijk is wie de dans leidt, verdwijnt de machtsdynamiek, inherent aan een duet. (...) Gelijkwaardigheid zonder gelijkheid dus. Dat is best utopisch om te zien.” De Standaard ****

“Guérin en Vantournhout doen waarin de beste circuskunstenaars excelleren: het publiek met grote, ongelovige ogen naar het puntje van hun zitje lokken. Want de twee zetten zowat hun hele lijf in de gevarezone om hun publiek naar de verwonderzone te lokken. Missie geslaagd!”
Knack Focus

Credits

Concept & choreografie: Alexander Vantournhout - Gecreëerd met en uitgevoerd door: Axel Guérin & Alexander Vantournhout - Choreografisch assistent: Emmi Väisänen - Componist: Andrea Belfi - Dramaturgie: Rudi Laermans - Lichtontwerp: Caroline Mathieu - Voorstel lichtontwerp: Harry Cole - Techniek: Rinus Samyn - Kostuums: Anne-Catherine Kunz - Concept scenografie: Bjorn Verlinde

CIRCUS IN DE KIJKER OUT OF CHAOS // GRAVITY AND OTHER MYTHS

Zaterdag 18 maart om 20u in De Schouwburg

Gravity and Other Myths is een graag geziene gast in De Spil. In 2018 veerde een volle schouwburg recht voor een staande ovatie na het zien van hun wonderbaarlijke 'Backbone'. Ze zijn terug. Met hun meest gedurfde en ambitieuze voorstelling tot nog toe.

Verwacht je aan strakke, pulserende, explosieve acrobatie, ... inclusief zwetende oksels. Dit acrobatische topgezelschap laat zich deze keer inspireren door geboorte, dood en chaotische scheppingsverhalen.

*“Hun sterkste voorstelling tot nog toe. Fantasierijk, expressief, spannend en esthetisch verrijkt.”*****
Artshub*

CARRÉ DE JE // KIRN CIE

Donderdag 4 mei om 20u in De Schouwburg

Twee broers in een vierkant. En toch gaat deze voorstelling alle kanten uit. Als acrobaten de verbeelding de vrije teugels geven, vinden ze een bruisende wereld binnen vier grenzen. Niet altijd zonder risico. Soms is de spanning voelbaar. Soms is het verwarrend. Maar altijd vinden ze elkaar terug. Twee handen op één buik.

Laat je meevoeren op deze heerlijke lofzang op broederschap, verblijden door hun grappig en verrassend acrobatisch spel.

De tweeling en Lucas Enriquez doen al sinds hun achtste samen aan circus. Ze wonnen met hun afstudeer-act 'Tricot' een zilveren medaille op het Festival Mondial du Cirque de Demain en de prijs voor artistieke innovatie op het festival Firco. 'Carré de Je' is de eerste avondvullende creatie van dit veelbelovend duo.